

Prædiken juleaften d. 24. december 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Luk 2, 1-20.

For alle - for dig.

Så blev det jul igen, og vi samles i kirkerne og senere omkring juletræerne og synger med på julens kendte og fine salmer.

Jo, det er sandelig jul.

Når man kigger rundt her i kirken, kan man godt få den ide, at vi er ganske enige om, at det der med jul er en god ide.

Det har vi også for nyligt bestemt, at det er. I hvert fald nåede Bertel Haarder lige, som det allersidste inden han måtte stoppe som kirke- og kulturminister, at sætte danskere til at stemme om hvilke værdier, vi er formet og dannet af, og hvilke vi ønsker at tage med ind i fremtidens samfund.

Resultaterne var en Danmarkskanon, hvor danskerne har stemt på flg. væsentlige værdier:

Velfærdssamfundet,

tillid,

Det danske sprog,

foreningsliv og frivillighed,

frihed,

frisind,

hygge,

kønsligestilling,

lighed for loven

og endelig den kristne kulturarv.

2 af 6

Den kristne kulturarv, er altså noget, som mange mener former os. Her juleaften er det også så dejligt, at tænke på det lille Jesusbarn, der ligger i krybben i stalden.

Mange gange tænker vi, at lige præcis den historie med Gud, der fødes som et lille barn virker så hyggelig. Det er så nuttet, når der er noget med små børn. Et eller andet sted, er det helt i orden, at det har været med til at forme vores kultur. Vi er en nation af kultur-kristne.

Det siger jo noget om, hvem vi er og hvad vi er rundet af. Det er sådan set fint.

Men jeg tror altså, at der er så meget mere i det med Jesus. Der er livsforvandlende kraft i den hyggelige historie.

Jeg kendte et menneske, som var formet af misbrug og svigt. Denne mand sad samme med sin bror, ligeledes en misbruger, i en lille tarvelig lejlighed en juleaften. Når misbruget vinder i ens liv, bliver man ofte ensom, for ikke en gang ens nærmeste kan blive ved med, at håndtere løgn og svigt.

De to mænd kommer i deres brandert til at tale om, hvad det der jul, som alle har så travlt med, egentlig handler om.

De husker, at det i hvert fald er noget med Gud, og et eller andet sted, er der en bibel. Det kan de da huske.

De leder og roder indtil de finder den støvede bibel.

Heromme bag i bibelen finder de historien om Jesus fødsel.

“Og det skete i de dage...

Og hun fødte sin søn den førstefødte, svøbte ham og lagde ham i en krybbe...

I den samme egn var der hyrder...

Herrens engel stod foran dem: “Frygt ikke, se jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket. I dag er der født jer en frelser... Han er Kristus Herren.....”

De samme ord, som vi for lidt siden hørte læst op. Hyggelige og fine ord, som hører juleaften til. Hyggelige og fine ord, som har formet vores kultur.

Men i den snavsede lejlighed blev de selvsamme ord livsforvandlende.

Den ene af mændene forstod, at dette her var langt mere end kultur. Han fangede at dette var dybt personligt, og at det lille hjælpeløse barn var Guds gave til netop ham.

Lige dér, den juleaften forstod han, at Guds kærlighed gjaldt ham og han begyndte at tro.

Lang historie kort, han blev en kristen og kom ud af sit misbrug, fandt vejen tilbage til livet, fik uddannelse og blev én af mine kollegaer. Et meget fint menneske og en meget dygtig præst.

Min pointe med at fortælle den historie i dag er, at vise at det med tro og kristendom er langt mere end blot noget, der har formet vores kultur, det er også noget dybt vekommende, som kan påvirke menneskers liv.

Gud vender op og ned på tingene, når han vælger at Jesus skal komme til jord, ikke ligesom et menneske, men som et menneske. Som en af os.

Det er ikke os, som skal komme til Gud, men Gud, der vælger at komme til os.

Han kommer ind i en verden, hvor vi måler hinanden på, hvad vi gør og på hvordan alting ser ud. Det er altså helt paradoksalt at Gud, som er mægtigere end alt andet, kommer som et afmægtigt barn.

Men alting ER vendt på hovedet med Gud og hans måde at vise os sin kærlighed.

I den mørke nat sidder hyrderne og vogter dyrene.

Hyrderne er på mange måder lidt skæve eksistenser. Nogen af dem, der passer bedre blandt får end blandt mennesker.

Der var ikke nogen, der regnede dem for noget. Men det var dem, der julenat stod ansigt til ansigt med englen. Det var dem, som var ved at tage benene på nakken af bare rædsel. Men alligevel lyttede de på englens ord:

«»Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: **v11** I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. **v12** Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« **v13** Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sang:

v14 Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!”¹

Hyrderne løber ind til Betlehem, hvor de finder familien i stalden. Jeg tror ikke, at Maria syntes, at det var den allerbedste ide, at få gæster umiddelbart efter, at hun har født, og så hyrder.

Men hun lyttede til hyrdernes fortælling om barnets betydning. Lukasevangliet siger, at hun gemte ordene i sit hjerte.

Det er præcis det, som ordene i denne historie kan. Historien, der er for alle folk - ingen er altså undtaget. Heller ikke to skæve stofmisbrugere i en lejlighed juleaften.

Ordene om Jesus, som kommer til os, er ord, som vi kan gemme i hjertet. Når vi gør det så forbliver troen på Jesus ikke bare kulturarv, men så bliver det dybt personligt. Så kan det forvandle livet.

I det gospelkor, som jeg synger i, har vi for nyligt lært en smule tegnsprog.

Tegnene for “jeg går mod Gud for at være sammen med ham” ser således ud:

Jeg går op mod Gud, men han kommer mig i møde....

Det er præcis det, som julen handler om.

¹ Luk 2, 10b-14

6 af 6

Gud kommer dig i møde!

Glædelig jul!

Amen.